

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Bencze Dénes ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Dr. Kiss Attila ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2008. június 23. napján kelt 23.P.20.282/2008/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés, valamint az alperes részéről Pf.II.20.319/2008/3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi a felperest 59.400,- (ötvenkilencezer-négyszáz) forint, az alperest 24.000,- (huszonnégyezer) forint le nem rótt fellebbezési illeték állam részére történő megfizetésére, külön felhívásra.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000,- (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel, és csatlakozó fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes - azzal a magatartásával, hogy a K. Városi Bíróság előtt 13.B.680/2006. szám alatt folyamatban volt büntetőeljárás során a felperesről engedély nélkül több alkalommal fényképfelvételeket készített, és azokat felhasználta - megsértette a felperes személyiségi jogait, egyben az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította, nem találta személyiségi jogsértés megállapítására alapot adónak azt, hogy a felperes által elkövetett rágalmozás bűncselekményének folyamatáról az alperes hangfelvételt készített, és azt büntetőeljárásban bizonyítékként becsatolta. Nem találta a felperes személyiségi jogait sértőnek a k.-i polgármesterhez címzett levélben írtakat, és azt sem, hogy e levélhez a felperes a büntetőeljárás során hozott ítéleteket is csatolta. Alaptalannak találta az elsőfokú bíróság a felperes kártérítés iránti kereseti kérelmét is, álláspontja szerint az elkövetett alperesi jogsértés folytán a felperest nem érte olyan vagyoni hátrány, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt lenne a nem vagyoni kártérítés.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést jelentett be.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és annak megállapítását kérte, hogy az alperes a hangfelvétel készítésével, a k.-i polgármesteréhez címzett levelében írt tényállításokkal, valamint a büntetőítélet megküldésével is megsértette személyiségi jogait, kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmének teljesítését is.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte.

A fellebbezés és csatlakozó fellebbezés is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, a helyesen megállapított tényállásból érdemben helyes jogi következtetést is vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdésére figyelemmel - a Pp. 254.§ (3) bekezdésére tekintettel helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A fellebbezéssel és csatlakozó fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakra utal:

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy az a hangfelvétel, amely a felperes által elkövetett bűncselekmény folyamatát rögzítette, és amely felvételt az alperes saját ingatlanának területéről, bűncselekmény elkövetésének bizonyítása érdekében készített, nem alkalmas személyiségi jogsértés megállapítására sem elkészítése, sem felhasználása miatt. E felvétel kifejezetten azokat a felperesi kijelentéseket rögzítette, melyek az alperes személyével voltak kapcsolatosak, az alperes személyét illetően sértőek, ezen felperesi kijelentésekről az alperesi ingatlanon elhelyezett hangfelvevő berendezéssel készített felvétel nem jelent más jogvédte érdekkörében történő illetéktelen behatolást (jogsértést). A jogsértés nélkül készült hangfelvétel felhasználását sem lehet visszaélésnek tekinteni, miután e hangfelvétel

felhasználása a felhasználójával szemben elkövetett jogsértéssel kapcsolatos bizonyítás érdekében történt. Ezt a jogi álláspontot foglalta el a Legfelsőbb Bíróság is hasonló jogi helyzetben, az 57/ 1985. szám alatt közzétett eseti döntésében.

Osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a polgármesterhez címzett levélben írtakkal, és a büntetőítélet megküldésével kapcsolatban is. Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy a levélben írt, sérelmezett kifejezések jórészt véleménynyilvánításnak tekinthetők, és bár a véleménynyilvánítás is lehet sértő, például akkor, ha minden ténybeli alapot nélkülözve tartalmaz elmarasztaló értékítéletet, vagy indokolatlanul bántó, lealázó, a perbeli esetben azonban erről nincs szó. A felperes azt sérelmezte, hogy őt az alperes végtelenül agresszív, mindenkibe belekötő feljelentőként állította be, e megállapításról semmiképpen nem mondható az, hogy kifejezés módjában indokolatlanul bántó, sértő vagy lealázó volna, és a felek közt kialakult rossz viszony ismeretében azt légből kapottnak sem lehet nevezni, függetlenül e vélemény helyességétől vagy helytelenségétől, ez ugyanis a bíróság által nem vizsgálható. Az a tény pedig, hogy a felperes a hatóságok előtt idős korára hivatkozik, nem valótlan, ez a tény a peres iratokból is megállapítható.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben is, hogy azzal a magatartással sem valósított meg személyiségi jogsértést az alperes, hogy a polgármesterhez írt levélhez mellékelte a büntető bíróságok ítéleteit. E büntetőítéletek ugyanis - mint ahogy az elsőfokú bíróság kifejtette - valós tényeket tartalmaztak. A Ptk. 78.§ (2) bekezdése szerinti jó hírnév megsértése csak valótlan tény állításával vagy híresztelésével valósulhat meg. Ha a felperes jó hírneve csorbult is azzal, hogy az általa elkövetett cselekmény, és a bűnösségének megállapítása ismertté vált, a jogsérelem nem az alperes magatartása, hanem a bűncselekmény elkövetése miatt következett be. Hozzáteszi még a másodfokú bíróság, hogy a büntetőeljárással és a büntetőítéletek nyilvánosságával összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság több esetben is állást foglalt, e döntésekben az az álláspont tükröződik, hogy a büntető vagy polgári eljárás megindításáról, annak eredményéről még a nyilvánosság sajtó útján történő tájékoztatása sem valósít meg személyiségi jogsértést (Legfelsőbb Bíróság 14. számú PK állásfoglalása, BH 194/2000.).

Alaptalannak találta a másodfokú bíróság is a felperes nem vagyoni kártérítési iránti kereseti kérelmét. Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság azt, hogy a kártérítés alapjául kizárólag az ítéleti megállapítás szerinti jogsértés szolgálhatna, nevezetesen az, hogy az alperes a felperesről különböző időpontokban, az udvaron, házkörül végzett tevékenységekről fényképfelvételeket készített, és ezeket a büntetőeljárás során becsatolta. A felperes kártérítést csak akkor igényelhetne, ha kifejezetten e magatartásokkal összefüggésben merült volna fel kára. Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy a nem vagyoni kártérítés szankció jellegű alkalmazása az eset súlyára tekintettel szükségtelen, a jogsértés megállapítása, és a további jogsértéstől való eltiltás elegendő, azt pedig a felperes

nem bizonyította, hogy e magatartással összefüggésben olyan hátrány érte, amelynek kompenzálására a nem vagyoni kártérítés szükséges volna.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a csatlakozó fellebbezésben foglaltakat sem, e körben megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság csak azoknak a fényképfelvételeknek a jogsértő voltát állapította meg, amelyeket az alperes a felperes tudta nélkül különböző időpontokban a felperes házkörüli tevékenységeiről készített. Ezek a fényképfelvételek a felperes tudta nélkül, titokban készültek, a felperes jogvédelmi érdekkörébe történő beavatkozást jelentik, és visszaélésnek minősül ezek felhasználása is. E fényképfelvételek felhasználása szükségtelen is volt, a büntetőbíróság az ítéleti tényállást nem e fényképekre alapította, hanem egyéb, az eljárás során rendelkezésre álló bizonyítékok (hangfelvétel, tanúvallomások) alapján állapította meg az alperes sérelmére bűncselekmény elkövetését.

A fellebbezés is, és a csatlakozó fellebbezés is eredménytelen volt, a Pp. 81.§ (1) bekezdés alapján azonban a másodfokú bíróság a felperest kötelezte az alperes javára másodfokú perköltség viselésére, miután a felperes fellebbezése a megállapításra és kártérítésre, az alperes fellebbezése pedig kizárólag a megállapítás mellőzésére irányult, így a másodfokú eljárásban nagyobb részt eredménytelenül fellebbezőnek a felperes tekinthető. Az eredménytelen fellebbezések pertárgyértéke arányában kötelesek a felek a feljegyzett illeték állam részére történő megtérítésére is az illeték-feljegyzési jogukra tekintettel az Itv. 74.§-ára figyelemmel a Kmr. 13.§ (2) bekezdése alapján.

Pécs, 2009. január 20.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Fekete Bálint s.k. bíró